

PAASTUAJA II PÜHAPÄEV B AASTAL

(Esimene lugemine 1 Mo 22,1-16)

Pärast neid sündmusi pani Jumal Aabrahami proovile ning ütles temale: “Aabraham!” Ja ta vastas: “Siin ma olen!” Ja tema ütles: “Võta nüüd Iisak, oma ainus poeg, keda sa armastad, ja mine Morijamaale ning ohverda ta seal põletusohvriks ühel neist mägedest, mis ma sulle nimetan!” Ja Aabraham tõusis hommikul vara, saduldas oma eesli, võttis enesega kaasa kaks noort meest ja oma poja Iisaki, lõhkus põletusohvri puud ja läks paika, millest Jumal temale oli rääkinud. Kolmandal päeval tõstis Aabraham oma silmad üles ja nägi seda paika kaugelt. Ja Aabraham ütles oma noortele meestele: “Jääge teie eesliga siia! Mina ja poiss läheme sinna, kummardame ja tuleme siis tagasi teie juurde.” Ja Aabraham võttis põletusohvri puud, pani need oma pojale Iisakile õlale, võttis enda kätte tule ja noa ning mõlemad läksid üheskoos.

Ja Iisak rääkis oma isa Aabrahamiga ning ütles: “Isa!” Ja tema vastas: “Siin ma olen, mu poeg!” Siis ta ütles: “Näe, siin on tuli ja puud, aga kus on ohvritall?” Ja Aabraham vastas: “Küllap Jumal vaatab enesele ohvritalle, mu poeg!”

Nõnda läksid mõlemad üheskoos. Ja kui nad jõudsid paika, millest Jumal temale oli rääkinud, ehitas Aabraham sinna altari, ladus puud, sidus kinni oma poja Iisaki ja pani ta altarile puude peale. Ja Aabraham sirutas käe ja võttis noa, et tappa oma poeg. Aga Issanda ingel hüüdis teda taevast ja ütles: “Aabraham, Aabraham!” Ja tema vastas: “Siin ma olen!” Siis ta ütles: “Ära pane kätt poisi külge ja ära tee temale midagi, sest nüüd ma tean, et sa kardad Jumalat ega keela mulle oma ainsat poega!”

Ja Aabraham tõstis oma silmad üles, vaatas, ja ennäe, üks jäär oli rägastikus sarvipidi kinni. Ja Aabraham läks ning võttis jäära ja ohverdas selle põletusohvriks oma poja asemel. Ja Aabraham pani sellele paigale nimeks “Issand näeb”. Seepärast öeldakse tänapäevalgi: “Issanda mäel ta näitab end.”

Ja Issanda ingel hüüdis Aabrahami teist korda taevast ning ütles temale: “Ma töotan iseenese juures, ütleb Issand: sellepärast, et sa seda tegid ega keelanud mulle oma ainsat poega, ma õnnistan sind tõesti ja teen su soo väga paljuks – nagu tähti taevas ja nagu liiva mere ääres – ja su sugu vallutab oma vaenlaste väravad! Ja sinu soo nimel õnnistavad endid kõik maailma rahvad, sellepärast, et sa võtsid kuulda mu häält.”

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps116 , 12-13. 15-16. 17-18 R: 13)

R: Ma tõstan üles lunastuse karika ja hüüan appi Issanda nime.

Kuidas ma tasuksin Issandale
selle eest, mis ta minule on teinud.

Ma tõstan üles lunastuse karika
ja hüüan appi Issanda nime.

R:

Kallis on Issanda meelest tema vagade surm.
Issand, ma olen su sulane,
sinu sulane, su teenija poeg,
sina oled mu köidikud lahti päästnud.

R:

Sinule ma toon oma tänuohvri
ja hüüan appi Issanda nime.
Ma pean oma töotusi Issandale
kogu tema rahva nähes.

R:

(Teine lugemine Ro 8, 31b-34)

Lugemine püha apostel Pauluse kirjast Roomlastele:

Vennad, mis on meil öelda? Kui Jumal on meie poolt, kes võib olla meie vastu? Tema, kes ta oma Poegagi ei säästnud, vaid loovutas tema meie kõikide eest, kuidas ei peaks ta siis koos Pojaga meile kõike muud kinkima? Kes võib süüdistada Jumala valituid? Jumal on see, kes õigeks teeb. Kes võib meid hukka mõista? Kristus Jeesus on see, kes suri ja – mis veel enam – kes üles äratati, kes on Jumala paremal käel ja kes palub meie eest.
See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Mk 8,7)

Ja pilvest kostis hääl: "See on mu armas Poeg, teda kuulake!"

(Evangeelium Mk 9,2-10)

Lugemine püha Markuse evangeeliumist:

Ja kuue päeva pärast võttis Jeesus kaasa Peetruse ja Jaakobuse ja Johannese ning viis nad omaette kõrgele mäele. Ja teda muudeti nende ees, ta rõivad hakkasid erevalgena hiilgama, nagu ükski maapealne vanutaja neid valgeks teha ei suuda. Ja Eelija koos Moosesega näitas ennast neile, ja nad kõnelesid Jeesusega.

Peetrus ütles: “Rabi, meil on siin hea olla, teeme siia kolm lehtmaja: ühe sinule, ühe Moosesele ja ühe Eelijale.” Aga tema ei teadnud, mida öelda, sest neid valdas suur hirm.

Siis tõusis pilv ja varjas neid, ning pilvest kostis hääl: “See on mu armas Poeg, teda kuulake!” Ja kui nad ringi vaatasid, ei näinud nad äkki enam kedagi muud kui Jeesust üksi endi juures. Ja kui nad mäelt lahkusid, keelas Jeesus neid, et nad kellelegi ei jutustaks, mida nad olid näinud, enne kui Inimese Poeg on üles tõusnud surnuist. Ja nemad pidasid tema sõnu meeles, ent arutasid omavahel: “Mida tähendab surnuist üles tõusma?”

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, kui palju on kaks korda kaks? Ah et neli, hästi. Aga kui näiteks Rooma paavst seda kinnitaks, või saaksime sellest lugeda pühakirjast, kas siis muutuks neli nende autoriteetide toel veel kuidagi rohkem neljamaks? Igal juhul proovige järele, torgake kaks korda kahe sõrmega savi sisse ja lugege sõrmeaugud üle. Lugege need üle ülevalt alla ja alt üles, ringi või risti, lugege kuidas tahate – aga ikka hirmus raske oleks kahe sõrme kahest torkest leida rohkem jälgi kui neli.

Ja milles seisneb selle tähelepaneku moraal? Nimelt selles, et eeskirju ja seadusi võib olla mitmeid, kuid nende täitmine peab rajanema ennekõike tõsiasjadel, alles seejärel autoriteetidel.

Me loeme patutunnistuse ...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, vanasti elasid inimesed looduse rütmis. Kas see on juhus või mitte, kuid kristlik Suur Paast, 40 päeva enne ülestõusmispühi, langes just sellele aasta perioodile, kus talvevarud hakkasid otsa lõppema. Paastumine polnud siis ju ainult vabatahtlik, vaid ka looduse poolt peale sunnitud mõistlik käitumisviis, et esimeste uudseviljadeni vastu pidada.

Inimene aga unistab ikka sellest, mis tal kõige teravamalt puudub. Nii läinud kord kevade hakul karjapoiss õhtul näljasena magama ja näinud unes, et ta juhatatakse külluslikult kaetud laua juurde. Laual seisid pilgeni täis pudrukaunid ja supitirinad – kuid oh häda: seal polnud ühtegi lusikat või muud söögiriista, millega oleks saanud toitu ette tõsta ja suhu panna...

Poiss ärkas hommikul pettununa ja näljasemana kui kunagi varem, kuid kindla teadmisega, kuidas oma viga parandada. Järgmisel õhtul magama minnes pani ta padja alla lusika, et kui ta peaks unes taas pidulaua äärde sattuma, siis oleks söögiriist kohe käepärast...

Tänast evangeeliumi lugedes tuli see vanaema jutustatud lugu mulle meelde, sest kui päris aus olla, siis meenutab ka kirjeldus Jeesuse kirkastumisest unenägu. Igaüks meist näeb vahel unes midagi sarnast: oma ammusurnud esivanemaid või teisi enda jaoks tähtsaid inimesi. Nad segunevad seal probleemilt veel siin maailmas elavatega, annavad edasi sõnumeid, tunnevad huvi meie käekäigu vastu. Enamasti on unenägu siiski lihtsalt kollaaž hiljuti läbi elatud sündmustest ja kaugel mineviku kildudest, hirmudest ja igatsustest.

Jeesuse kirkastumise loos meenutavad unenägu ennekõike kaks seika. Esiteks Peetruse sõnad:

“Rabi, meil on siin hea olla, teeme siia kolm lehtmaja: ühe sinule, ühe Moosesele ja ühe Eelijale”...

Tihti paneb meid unenäos kõige rohkem imestama just meie enda reaktsioon selles toimuvale: meie veider ja tavateadvusele üldsegi mitte omane ning kohati lausa mõttetu käitumine. Teiseks tuleb tuttav ette ärkamise moment: “Siis tõusis pilv ja varjas neid, ning pilvest kostis hää: “See on mu armas Poeg, teda kuulake!” Ja kui nad ringi vaatasid, ei näinud nad äkki enam kedagi muud kui Jeesust üksi endi juures.” Järsku oli kõik läbi, nagu siis, kui unenäost ärgates saab selgeks, et äsjakogetud hirmsad või ülevad sündmused olid olnud ainult uni.

Armsad õed ja vennad, kui sündmus Tabori mäel leidis aset ainult üks kord ajaloos, siis unenägudes võib midagi sarnast näha igaüks meist. See teadmine toob kirkastumisesündmuse meile lähemale ja samas kinnitab, et pühakiri ei ole kirjutatud aritmeetika keeles, mis jätab teatele ainult kaks võimalust: et vastus on kas õige või vale.

Näib, et Jeesus jättis nii oma käitumise kui õpetusega meile meelega ohtrad tõlgendusvõimalused.

Elementaarse liitmise ja lahutamise asemel leiame evangeeliumitest keerulised tõenäosusarvutused, mis viivad paljude osaliselt õigete vastusteni, mille puhul tuleb leppida, et need on samal ajal ka osaliselt valed vastused. Sest kuigi me võime Jumalas kindlad olla, ei saa me olla kindlad iseendas, ei saa valida end ise ära ja pidada oma usku temasse mingiks müstiliseks teadmiseks. Siin maailmas on lootus kindlam kui usk ja teadmine. Nagu on öelnud apostel Paulus: “Praegu me näeme aimamisi nagu peeglist, siis aga palgest palgesse. Praegu ma tunnetan poolikult, siis aga tunnetan täiesti, nagu minagi olen täiesti tunnetatud.” (1Kr 13,12). Pauluse sõnad annavad lootust meilegi. Aamen.